

Velký přítel

Určitě znáš tu scénku ze Skutků apoštolů. Petr odvážně vystupuje před velké shromáždění v Jeruzalémě a jeho řeč tolik zapůsobí na přítomné, že v ten den přijme svátost křtu na tři tisíce lidí (srov. Sk 2–41). Kde se vzala taková odvaha a moudrost v tom, který ještě nedávno prohlásil o Ježíši Kristu: „Toho člověka vůbec neznám“ (Mt 27, 64)?

Odpověď je snad zbytečná, znáš ji ty sám. Sedm týdnů po Velikonocích nastal den letnic a apoštolové spolu s Pannou Marií byli naplněni Duchem Svatým. A tak, vyzbrojeni nejlepšími zbraněmi, které Duch Svatý poskytuje, vydali se na dobrodružnou výpravu s bláznivým cílem: dobýt celý svět pro Krista. A v síle Ducha Svatého se jim to podařilo.

Sv. Josemaría Escrivá nazýval občas Ducha Svatého „Velkým neznámým“. Někteří věřící s ním totiž mají trochu problém – nedokážou si ho moc představit. Bůh Otec je Stvořitel, jeho dílo vidíme všude kolem sebe, Bůh Syn se stal člověkem a víme také, jak vypadal. Ale Bůh Duch Svatý?

Nemusíme být doktory teologie, přes to však můžeme o působení Ducha Svatého na zemi něco vědět. Otevři Písmo svaté, stopy Ducha Svatého objevíš na každé

straně. Vždyť on je vlastně jeho hlavním autorem. Anebo svatá katolická církev... – v ní se projevuje působení Ducha Svatého velmi výrazně. Přestože je plná slabých lidí a hříšníků, je bezpečnou a jistou cestou ke spáse pro všechny duše. Duch Svatý ji po celou dobu chrání jakéhokoliv omylu ve věcech víry a mravů.

Ne, Duch Svatý by neměl být pro nás Velkým neznámým, ale spíše Velkým přítelem. Vždyť i naše duše se křtem stala příbytkem Ducha Svatého. Buď si jist, že pokud jsi těžkým hříchem neztratil milost, jsi opravdovým chrámem Ducha Svatého. Dejme si – ty i já – jedno společné předsevzetí: v průběhu dne se častěji obracet k Duchu Svatému. Je to náš Velký přítel a je škoda, že na něj tak často zapomínáme.

Ilustrace Libuše Mocová

Plody Ducha svatého

Tradice jich vypočítává dvanáct (srov. Gal 5,22–23):

láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrota, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota. Tyto dokonalosti v nás Duch svatý utváří jako určitý začátek budoucí slávy, která nás čeká v nebi. Zde si můžeme připomenout slova Pána Ježíše: Poznáte je po ovoci.

Liturgické okénko – Pout'

Otec David Henzl

Letní čas je období poutí na různá místa, která jsou „promodlená“ generacemi lidí, kteří věří, že Bůh je všemohoucí a dělá zázraky, když mu ovšem k tomu dáme souhlas.

Lidé se neustále mění. Je to dáno svobodou rozhodovat se a schopností obnovovat své smýšlení, opouštět věci špatné a jejich místo naplňovat dobrými. Tak jsme všichni na cestě od horšího k lepšímu, od narození až do smrti. Lidský život můžeme přirovnat k poutníku. Jde odněkud někam, aby dosáhl cíle. Ve slově „pout“ se ukrývá pohyb nikoli zmatený, ale smysluplný, pohyb, který má směr. Také v něm ale zaznívá slovo „pouto“. Člověk, který za něčím nebo spíše za někým jde, prožívá k onomu cíli vzťah. V našem případě jde o pouto ke Kristu. On nás přitahuje skrze obdiv a úžas, že je náš nejdokonalejší kamarád (má nás rád). Potvrdil to svou krví. I my mu chceme dát najevo, že jsme ochotni pro něho něco obětovat, že chceme kráčet životem spo-

lu s ním. Ježíš, který se jako poutník připojuje ke smutným učedníkům na cestě do Emauz (Lk 24, 13-35), se připojuje ke každému z nás, aby potěšil a nadchl pro život ve společenství s ním. Nakonec se nám dává poznat při lámání chleba při mši svaté, která bývá obvykle vrcholem každé pouti. Zapaluje naše srdce ohněm Lásky. Tak nás naplňuje úžasem a obdivem, pouť nás k sobě a odpoutává od hříchu. To nám pomáhá k lítosti, vyznání a smíření s Bohem.

Takový je smysl poutí, které měly a mají veliký význam pro náš život. Chceme být poutníky, nikoli však poutaři. Poutař je totiž poutřov ý obchodník a zde se nejedná o obchod (něco nabídnou, abych dostal), ale o setkání s Ježíšem v mém životě ve společenství s ostatními. Svatí lidé byli také poutníky a dosáhli již svého cíle. Proto když putujeme po jejich stopách, chceme být tam, kde jsou i oni.

Vodní pólo Sport pro všechny

Marek Novák

V tomto prázdninovém vydání se zaměříme na sport, ke kterému budete mít jistě dostatek příležitosti. Ve zjednodušeném podání si jej můžete snadno zahrát. Je to na první pohled jednoduchá hra – vodní pólo.

Vodní pólo se hraje v bazénu, kde jsou na obou stranách branky. Každé mužstvo musí mít 7 hráčů, z nichž jeden je brankář. Cílem hry je hodit (nebo jiným dovoleným způsobem dopravit) míč do branky.

Na začátku hry jsou všichni hráči na vlastní brankové čáře. Poté vhodí rozhodčí míč na středovou čáru. Čas začíná plynout v okamžiku, kdy se první hráč dotkne míče.

Tak jako ve fotbale platí, že branku lze uznat pouze v případě, že míč přešel brankovou čáru celým objemem. Branky může být dosaženo kteroukoli částí těla – kromě sevřené pěsti. Po dosažení branky jsou hráči kdekoli na vlastní polovině a rozehrává družstvo, které branku obdrželo.

Další podobnost s fotbalem je v rohovém hodu (jde-li míč za branku a dotknul-li se ho naposledy bránící hráč) či hodu z branky (dotknul-li se míče letícího za branku naposledy útočící hráč). V kopané se tomu však říká rohový kop, respektive kop od branky.

Tuto hru si můžete zahrát například na rybníku v horkých dnech. Krom míče

(například volejbalového) potřebujete pouze nějakou branku. Nepůjde-li vám vyrobit, netrapte se tím a zkuste místo ní použít třeba nějaké lehátko, které je však dobré přivázat ke břehu, aby neuplavalo.

Sportu zdar, vodnímu pólu zvláště...

Z pravidel vodního póla:

- Délka hřiště je mezi 20 až 30 m (vzdálenost mezi brankovými čarami) a šířka mezi 10 a 20 m.
- Hraje se 28 minut čistého času.
- Tak jako v jiných sportech i zde se pískají fauly. Trestem za ně je volný (hází se z místa faulu) nebo pokutový hod (jako u fotbalové penalty musí být všichni hráči za míčem, hází se ze vzdálenosti 4 metry od branky).

www.waterpolo.cz

